

Dr. Musli Vërbani

Tregime për imanin, namazin, zekatin, agjërimin dhe haxhin

(365 tregime për fëmijën tuaj brenda 12 muajve të vitit)

Kaçanik, 2020

Titulli:

Tregime për imanin, namazin, zekatin, agjërimin dhe haxhin

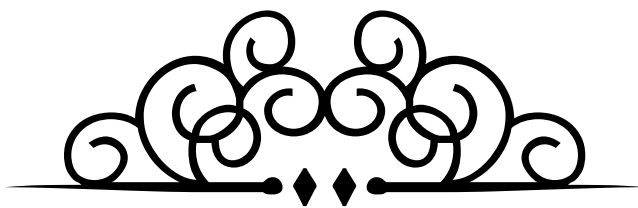
Autor:

Dr. Musli Vërbani

Korrektues:

Burim Bunjaku

Të drejtën e ribotimit e rezervon autori

Tregime për imanin, namazin, zekatin, agjërimin dhe haxhin

Në një shkollë ishte një mësues.

Ai nuk besonte në ekzistimin e Zotit.

Një ditë prej ditëve mësuesi hyri në klasë dhe i pyeti nxënësit:

- A më shihni?

- Po, të shohim – i thanë nxënësit.

- Pra unë ekzistoj – tha mësuesi.

Pastaj pyeti.

- A e shihni dërrasën e zezë?

- Po - iu përgjigjën nxënësit.

- Pra edhe dërrasa e zezë ekziston.

- A i shihni bankat?

- Po, i shohim bankat.

- Pra edhe bankat ekzistojnë.

Pastaj i pyeti:

- A e shihni Zotin?

- Jo - u përgjigjën nxënësit.

- Atëherë ku është Zoti, pasi ne nuk e shohim?

Njëri prej nxënësve i cili ishte i zgjuar, u ngrit në këmbë dhe i pyeti nxënësit:

- A e shihni mendjen e mësuesit?

- Jo - iu përgjigjën nxënësit.

- Atëherë mësuesi nuk paska mend!

Ishte një mësues i mençur.

Ai i kishte katër nxënës.

Ai i mori katër molla dhe i shpërndau në katër nxënës dhe u tha:

- Merrini mollët dhe shkoni hajeni mollën në ndonjë vend ku nuk ju sheh askush.

- I pari shkoi dhe e ngrëni mollën nën shtrat.

- I dyti shkoi dhe e ngrëni mollën pas dollapit.

- I treti shkoi në dhomë dhe e mbylli derën me çelës dhe e ngrëni i vetmuar në dhomë.

- I katërti u kthye me mollë në dorë dhe i tha mësuesit: Nuk munda të gjej vend ku nuk më sheh askush, sepse Allahu më sheh gjithkund.

- Mësuesi e falënderoi nxënësin dhe e shpërbleu për provimin e dhënë dhe u tha nxënësve tjerë:

- Ju kam thënë që ta hani mollën ku nuk ju sheh askush. Po pse nuk e ditët se Allahu ju sheh juve gjithmonë, në çdo kohë dhe në çdo vend?

Thirrja për namaz

Për Muslimanët ishte bërë obligim falja e pesë kohëve të namazit.

Muhamedi a.s. i tubon muslimanët që të konsultohet se në çfarë mënyre të bëjmë lajmërimin e kohëve të namazit.

Në Medine, për çdo ditë muslimanët takoheshin pesë herë në ditë në xhaminë e Muhamedit a.s. dhe aty faleshin.

Pasiqë pesë herë në ditë ishte e vështirë për disa që të ishin të saktë në kohët e namazit, muslimanët filluan të mendojnë se si të bëjnë një sinjal për të treguar se ka filluar koha e namazit.

U tubuan te Muhamedi a.s. dhe secili e thoshte mendimin e tij, ndërsa Muhamedi a.s. i dëgjonte.

Njëri tha që t'i fryhet borisë.

Tjetri tha që t'u bihet kambanave.

Asnjëra prej tyre nuk i pëlqeu Muhamedit a.s. dhe as shokëve të tij.

Muslimanët shkuan në mbrëmje për të pushuar dhe secili mendonte se si të zgjidhej kjo çështje.

Të nesërmen në mëngjes, derisa Muhamedi a.s. ishte me shokët e tij, shkon Abdullah bin Zejdi dhe u tregon se e kishte parë në ëndërr një thirrës duke e thirrur ezanin në këtë mënyrë: "Allahu është më i Madhi, Dëshmoj se vetëm Allahu është Zot, Dëshmoj se Muhamedi është i dërguar i Allahut, Ejani në namaz, Ejani në shpëtim, Allahu është më i Madhi, Allahu është më i Madhi, Vetëm Allahu është Zot."

Muhamedi a.s. u gëzua shumë nga ky tekst i ezanit.

Pas pak vjen Umer bin Hatabi dhe tregon se e ka parë në ëndërr thirrjen me po këtë tekst.

Pastaj u paraqit edhe Aliu dhe tha se e kam parë edhe unë të njëjtën ëndërr me po të njëjtën thirrje.

Muhamedi a.s. kur dëgjoi edhe për ëndrrën e Aliut tha:

- Këto janë ëndrra të vërteta dhe ezani do të thirret ashtu si e keni parë.

Muhamedi a.s. shikoi shokët e tij, mori edhe pëlqimin e tyre dhe të gjithë u pajtuan.

Pastaj Muhamedi a.s. e urdhëroi Abdullah bin Zejdin që t'ia mësojë ezanin Bilalit që ta thërret për t'i lajmëruar muslimanët për faljen e namazit.

Bilali me të shpejtë u përgatit dhe hipi mbi xhami dhe e filloi ezanin:

ALLAHU EKBER, ALLAHU EKBER

ALLAHU EKBER, ALLAHU EKBER

ESHHEDU EN LA I LAHE IL-LALLAH

ESHHEDU EN LA I LAHE IL-LALLAH

ESHHEDU ENE MUHAMEDEN RESULULL-LLAH

ESHHEDU ENE MUHAMEDEN RESULULL-LLAH

HAJE ALES-SALAH, HAJE ALES-SELAH

HAJE ALEL-FELAH, HAJE ALEL-FELAH

ALLAHU EKBER, ALLAHU EKBER

LA ILAHE IL-LALLAH

Prej këtij momenti, Bilalli u bë muezini i parë i Muhamedit a.s. dhe i muslimanëve.

Muhamedi a.s. është ngritur në një vend, të cilin nuk e di askush tjetër, pos Allahut të Lartmadhëruar.

Ai vend është Sidretul Munteha.

Allahu i shpalli Muhamedit a.s. që umeti i tij t'i falë pesëdhjetë kohë të namazit për çdo ditë dhe natë.

Pastaj Muhamedi a.s. zbret dhe e takon Musain.

Musai a.s. i thotë:

- O Muhamed. Çka të ka obliguar Zoti yt?

I thotë:

- Më ka obliguar pesëdhjetë kohë për çdo ditë e natë.

Musai a.s. i thotë:

- Umeti yt nuk do të ketë mundësi t'i kryejë këto. Kthehu dhe lute Zotin tënd t'ua lehtësojë.

Pejgamberi a.s. e shikon Xhibrilin dhe e vëren se edhe ai e përkrah për një gjë të tillë, i cili i thotë: - Po, shko nëse dëshiron.

Atëherë ngrihet tek Allahu i Lartmadhëruar dhe i thotë:

O Zoti im, lehtëso (pakësoji) për ne, se umeti im nuk mundet. Dhe ia heq apo ia lehtëson për dhjetë namaze, deri sa arrin në pesë.

Muhamedi a.s. ndalet dhe i thotë Musait se pesë mjaftojnë.

Prapë Pejgamberi e shikon Xhibrilin se çfarë po i thotë. Mirëpo, Xhibrili e miraton atë mendim dhe ndalet në pesë, e Muhamedi a.s. thotë:

- O Zoti im, pjesëtarët e umetit tim janë të dobët, me trup e me zemër, me dëgjim e shikim, na lehtëso.

Zoti i Lartmadhëruar i thotë:

- O Muhamed.

Muhamedi i thotë:

- Si urdhëroni, të përgjigjem o Zot të përgjigjem.

Zoti i thotë:

“- Allahu nuk e ndryshon fjalën e Tij. Ashtu siç e kam paraparë në librin bazë, për çdo të mirë dhjetë shpërblime, ato janë pesëdhjetë në librin bazë, ndërsa për ty (në vepër) pesë.”

Në Sidretul Munteha

Muhamedi a.s. është ngritur në Miraxh.

Gjatë Miraxhit ka arritur pikën kulminante e cila quhet Sidretul Munteha,

Në Sidretul Munteha Muhamedi a.s. i është drejtuar Zotit të Lartmadhëruar me fjalët:

ETTEHIJU LILAH

VES SALAVATU

VET TAJJIBATU, që do të thotë:

“Çdo përshëndetje, çdo bekim dhe çdo mirësi është për Zotin.”

Zoti i Lartmadhëruar i thotë:

ESSELAMU ALEJKU EJJIHEN NEBIJU

VE RAHMETULLAHI

VE BEREKATUHU, që do të thotë:

“Paqja, begatia dhe mëshira e Zotit qofshin mbi ju o i dërguar.”

Muhamedi a.s. i përgjigjet:

ESSELAMU ALEJNA

VE ALA I BADIL-LAHI SALIHINË, që do të thotë:

“Paqja qoftë mbi ne dhe mbi robërit e mirë dhe të devotshëm.”

Ky ishte pra dialogu i zhvilluar në Sidretul Munteha, në mes Zotit të Lartmadhëruar dhe Muhamedit a.s.

Këtë dialog e ka përcjellë Xhibrili besnik i cili në atë moment e deklaroi dëshminë e shehadeetit:

ESHHEDU EN LA ILAHE IL-LA-LLAH

VE ESHHEDU ENNE MUHAMMEDEN ABUDHU VE RESULUHU, i cili në gjuhën shqipe do të thotë:

Dëshmoj dhe deklaroj se vetëm Allahu është Zot dhe dëshmoj dhe deklaroj se Muhamedi është i dërguar i Zotit dhe rob i tij.

Kjo është vula e fesë islame, ky është kushti i fesë islame dhe çelës i hyrjes në fenë islame.

Kibla e parë e muslimanëve

Muhamedi a.s. ishte në Meke.

Në tavanin e shtëpisë së tij i shfaqet një dritë e madhe,
e cila gati sa nuk ia mori sytë.

Ishte Xhibrili.

Xhibrili ia fërkoj sytë me ujin e zemzemit.

Ja hapi gjoksin dhe ia pastroi zemrën në një enë të mbushur me iman (besim).

Xhibrili ia solli një kafshë të bardhë që quhet “Burak”.

Prej Qabes në Meke më pas u nisën drejt Aksasë.

Qabja është Shtëpia e parë e Allahut në fytyrën e tokës.

Mesxhdidi Aksaja është Xhamia e dytë në fytyrën e tokës.

– Mesxhidi Aksaja është ndërtuar 40 vite pas Qabesë.

– E ndërtoi Ademi a.s.

– E rindërtoi Ibrahimimi a.s.

– E zgjeroi dhe e kompletoi Sulejmani a.s.

Në këtë xhami Muhamedi a.s. fali namaz duke u bërë imam i të gjithë Pejgamberëve.

– Mesxhi Aksaja është xhamia e tretë për kah rëndësia në Islam (pas Qabesë dhe xhamisë së Pejgamberit a.s., në Medinë).

Jethrib është emri i vjetër i Medines.

Jethribi, pasi u nderua me hixhret, më vonë e mori emrin **Medinetu Munevere**.

Medinetu Munevere ka kuptimin: Qyteti i ndriçuar me dritën e Allahut dhe të Islamit.

Më vonë, kur Pejgamberi a.s. u vendos në të, mori emrin **Medinetu Nebij**.

Medinetu Nebij ka kuptimin: Qyteti i Pejgamberit.

Data kur Pejgamberi a.s. emigroi nga Meka për në Medine ishte shtatori i vitit 622 (12 Rebijul evvel).

Dita kur Pejgamberi a.s. emigroi nga Meka për në Medine ishte dita e premte.

Medinasit e pritën me shumë gëzim arritjen e tyre.

Medinasit, aq të gëzuar ishin atë ditë saqë garonin me njëri-tjetrin se kush do të kishte nderin ta mikpriste Muhamedin a.s. në shtëpinë e tij.

Muhamedi a.s., për të mos ia thyer zemrën askujt, vendosi të strehohej aty ku do të ndalej deveja e tij Kasva, të cilën e kishte lënë të ecte lirshëm.

Deveja Kasva, pas një pritjeje të gjatë, ndaloi në një fushë që përdorej për të tharë hurma.

Ajo fushë ishte pronë e dy jetimëve Sehl dhe Suhejl nga fisi Nexh-xhar.

Shtëpia më e afërt e kësaj fushe, ishte shtëpia e Ebu Ejub el-Ensari.

Ndërtimi i xhamisë së Pejgamberit

Pejgamberi ynë i dashur vendosi që ta ndërtonte xhaminë.
Vendosi që xhaminë ta ndërtonte në vendin ku ishte ulur deveja.
Vendi ku ishte ulur deveja ishte pronë e dy vëllezërve jetimë.
Muhamedi a.s. e bleu vendin e dy vëllezërve duke u dhënë 10 mithkal.
Pasi e bleu parcelën, menjëherë filluan të hedhin themelet për xhaminë e re.
Themelet e xhamisë janë bërë me gurë.
Muret e xhamisë i ndërtuan me argjilë dhe me qerpiç.
Lartësia e xhamisë ishte sa lartësia e një njeriu andaj nuk është mbuluar nga sipër.
Pejgamberi ynë i ka drejtuar punimet duke punuar edhe vetë gjatë ndërtimit të xhamisë.
Mesatarisht, ndërtimi i xhamisë zgjati 7 muaj.
Ndërtimi i xhamisë mbaroi në muajin prill të vitit 623.
Gjatë kohë së ndërtimit të xhamisë, Pejgamberi ynë ka banuar në shtëpinë e Ebu Ejub el-Ensarit.

Xhurejxhi ka qenë një rob i devotshëm.

Ai është vetmuar në një faltore vetëm për adhurim.

Deri sa ishte duke u falur, i shkon nëna dhe e thërret:

- O Xhurejxh!

E ai në namaz thotë: - O Zoti im, nëna ime dhe namazi im, në të njëjtën kohë. Kështu ai vendos ta falë namazin, e nëna kthehet (pa përgjigje).

Të nesërmen prapë, përderisa ai ishte duke u falur, i vjen nëna dhe e thërret:

- O Xhurejxh!

E ai i thotë: - O Zoti im, nëna ime dhe namazi im, në të njëjtën kohë (cilës t'i përgjigjem dhe çka është më së miri?) - dhe e vazhdon namazin, e nëna prapë kthehet pa përgjigje.

Po ashtu prapë të nesërmen, deri sa ishte duke u falur, i shkon nëna dhe e thërret:

- O Xhurejxh!

E ai prapë thotë:

- O Zoti im! Nëna ime dhe namazi im, dhe e vazhdon namazin.

Nëna tha: - Mos vdeksh, derisa të shohësh fytyrat e lavireve!

Bëni israilët e përmendin shumë me nam Xhurejxhin dhe ibadetin e tij.

Në mesin e tyre ka qenë një grua lavire, e cila shquhej me bukurinë e saj. Ajo u thotë atyre:

- Nëse doni, unë do ta lajkatoj dhe do ta mashtroj. Pastaj ajo shkon dhe i paraqitet atij, por ai as që ia vuri veshin. Atëherë aty pari kalon një bari me një tufë delesh, i cili vendstrehohet në faltoren e tij, e ajo bën marrëdhënie intime me bariun dhe mbetet shtatzënë. Kur e lind fëmijën ajo tha: - Këtë fëmijë e kam me Xhurejxhin.

Pastaj shkojnë njerëzit, e largojnë prej faltores së tij, ia prishin faltoren dhe e rrahin.

Ai pyet: - Çka është puna me ju?

Ata i thonë: - Ti ke bërë prostitucion me këtë lavire dhe ajo ka lindur fëmijë prej kontaktimit tënd.

Ai pyet: - Ku është foshnja?

Kur ja sjellin foshnjën përpara tha: - Më lejoni vetëm deri sa të falem - dhe falet.

Pasi e përfundon namazin shkon te fëmija, e prek në stomak dhe i thotë: - Oj foshnje e porsalindur, cili është babai i yt?

Foshnja përgjigjet: - Filani, i cili është bari.

Kur e dëgjuan njerëzit shkuan dhe filluan ta puthin dhe ta përqafojnë Xhurejxhin dhe i thanë: - Do ta ndërtojmë faltoren tënde prej arit.

Xhurejxhi u tha: - Jo, ndërtojeni me aso material siç ka qenë më parë, prej balte.

Dhe ashtu edhe ia ndërtuan.

Fëmija i cili dëshironte të falej natën

Ebu Jezid Tajfur bin Isa Bestamiu kur ishte i vogël e ka lexuar ajetin: **“O ti i mbuluar, zgjohu natën e falu, përpos një pjese...”**, andaj i thotë babit të tij: - O baba im! Kujt i drejtohet Allahu me këtë ajet?

Ai i thotë: - I drejtohet peygamberit, Muhamedit a.s.

Fëmija i thotë: - O baba, po pse ti nuk vepron siç ka vepruar Muhamedi a.s..

Baba i përgjigjet: - O biri im! Falja e namazit të mesnatës është specifike e Muhamedit a.s., e kjo nuk është për umetin e tij.

Fëmija heshti. Më vonë, kur e lexoi ajetin kur'anor ku Zoti i Lartmadhëruar thotë: **“Vërtetë, Zoti yt e di se ti falesh më pak se një të tretën e natës, edhe gjysmë nate, e një të tretën e natës, e njësoj si ti edhe një grup të cilët janë me ty.”**

Fëmija i thotë babit të tij: - O babi im! Unë po e dëgjoj dhe po e lexoj se një grup janë falur natën, po kush janë ata?

Babai i thotë: - O biri im! Ata janë sahabët, Zoti qoftë i kënaqur me ta.

I biri pyet: - O baba im! Po çfarë dobie kemi nëse nuk veprojmë ashtu siç ka vepruar Pejgamberi a.s. dhe sahabët e tij?

I ati i përgjigjet: - E fole të vërtetën o biri im. Pas këtij rasti babai zgjohej natën dhe falej.

U zgjua edhe Jezidi natën dhe kur e sheh babanë duke falur i thotë: - O babai im! Më mëso të pastrohem dhe të falem me ty.

Kurse babai i thotë: - O biri im fli, se ti je ende i vogël.

E ai i thotë: - O babai im! Kur të vijë Dita, kur njerëzit do të dalin para Zotit veç e veç për t'i parë veprat e tyre, do t'i them Zotit: - O Zoti im! Unë e kam pyetur babin tim si të pastrohem e të falem me të, por më ka refuzuar duke më thënë se jam ende i vogël. A ke dëshirë që kjo të të ndodhë?

Babai i thotë: - Jo për Zotin o biri im, assesi nuk dua të ndodhë ashtu.

Kështu që babai e mësoi të birin dhe ai filloi të falej me të.

Shko falu se nuk je falur

Një ditë Muhamedi a.s. ishte në xhami me shokët e tij.
Në xhami hyn një njeri dhe falet me shpejtësi,
nuk qëndroi aq sa nevojitej as në ruku dhe as në sexhde.
Pasi e përfundon namazin, shkon te Muhamedi a.s. dhe i jep selam. Muhamedi a.s. ia
kthen selamin dhe i thotë: - Shko falu sepse nuk je falur.

Shkon njeriu e përsëritë namazin,
prapë falet shumë shpejt dhe kthehet te Muhamedi a.s.
Muhamedi a.s. prapë i thotë: - Shko falu sepse nuk je falur.

Ky shkon dhe falet për herën e tretë,
prapë falet njëjtë shpejt dhe shkon te Muhamedi a.s.,
Muhamedi a.s. i thotë: - Shko falu sepse nuk je falur.
Njeriu e kupton se ishte duke u falur gabim andaj i thotë Muhamedit a.s.:
- Më mëso si të falem.
Muhamedi a.s. i thotë:
- Kur ta fillosh namazin thuaj: Allahu ekber.
Pastaj lexo një pjesë nga Kur'ani.
Pastaj bjer në ruku deri sa të të pushojë trupi.
Pastaj ngrihu nga rukuja deri sa të qëndrosh drejtë.
Pastaj bjer në sexhde deri sa të të pushojë trupi.
Kështu vepro gjatë gjithë namazit, deri sa ta plotësosh në tërësi.

Namazi e freskon memorien

Një njeri të gjitha paratë e tij i kishte gruposur në një vend për t'i ruajtur. Pas një kohe shkon t'i marrë paratë e tij në vendin ku i kishte fshehur. Duke u nisur te ai vend e sheh se e kishte harruar vendin se ku i kishte gruposur. I mërzitur shkon tek Ebu Hanifeja dhe i tregoi se çfarë kishte ndodhur. Ebu Hanife i thotë:

- Shko në shtëpi dhe kaloje natën duke bërë ibadet dhe do të kujtohesh!

Ky shkon në shtëpi dhe fillon të falet. Nuk kishte kaluar më tepër se çerekun e natës me ibadet kur veçse iu kujtua vendi se ku i kishte fshehur paratë.

Menjëherë shkoi tek imami dhe i tha:

- Si e dite se do të më kujtohej duke e kaluar natën me namaz?

Ebu Hanife i thotë:

- Shejtani nuk dëshiron që ti ta kalosh natën duke bërë ibadet, prandaj ta ka kujtuar. Por ti përse nuk vazhdoje të bësh ibadet edhe gjatë pjesës tjetër të natës për ta falënderuar Allahun?

Si bëhet falja e namazit

Ebu Jusufi r.a. ishte njëri nga nxënësit më të njohur të imam Ebu Hanifes. Dëgjoi për një djalë që quhej Hatim el-Esam, i cili fliste në xhami për asketizmin.

Ebu Jusufi i mori nxënësit e tij dhe u tha:

- Ejani ta pyesim, e nëse vërtetë na përgjigjet, atëherë të ulemi dhe të përfitojmë prej tij.

Hyri në xhami dhe e pyeti:

- O djalosh, na trego për namazin?

Hatimi ia ktheu:

- Për rregullat apo për formën?

Ebu Jusufi u çudit dhe tha:

- I bëmë një pyetje, ndërsa ai e ndau në dy! Atëherë më trego për rregullat.

Hatimi ia ktheu:

Ngrihem me urdhrin e Allahut,

eci me frikën ndaj Allahut.

Hyj në namaz me nijet të pastër,
marr "tekbir" me madhërinë e Tij.

Lexoj Kur'an me përpikëri dhe vëmendje të plotë.

Bie në ruku i përulur,

bie në sexhde i nënshtruar,

ulem plotësisht në uljen e fundit,

jap selam me nijet,

dhe e përfundoj namazin me singëritet të pastër ndaj Allahut.

Pastaj i kthehem vetvetes me frikë se a thua Allahu a më ka pranuar namazin tim. Dhe i ruaj kohët e namazit deri në vdekje.

Atëherë Asam bin Jusufi i thotë:

"Vazhdo se ti namazin e fal të plotë".

Përqendrimi në namaz

Ebu Jusufi r.a. ishte njëri nga nxënësit më të njohur të imam Ebu Hanifes. Dëgjoi për një djalë që quhej Hatim el-Esam, i cili fliste në xhami për asketizmin.

Ebu Jusufi i mori nxënësit e tij dhe u tha:

- Ejani ta pyesim, e nëse vërtetë na përgjigjet, atëherë të ulemi dhe të përfitojmë prej tij.

Hyri në xhami dhe e pyeti:

- O djalosh, na trego për namazin?

Hatimi ia ktheu:

- Për rregullat apo për formën?

Ebu Jusufi u çudit dhe tha:

- I bëme një pyetje, ndërsa ai e ndau në dy! Më trego për formën e tij?!

Hatimi tha:

Qaben vendose përballë teje.

Peshoren e veprave përpara syve.

Urën e siratit poshtë këmbëve.

Xhenetin nga e djathta.

Zjarrin nga e majta.

Melekun e vdekjes mendoje sikur të jetë pas teje duke pritur për të të marrë shpirtin.

Edhe nëse i kryen këto prapë ti nuk e di se a të është pranuar namazi apo jo.

Disa prej sehaveve shkojnë në një udhëtim.

Njëri nga sehabet lëndohet në kokë.

Të nesërmen në mëngjes ai zgjohej i papastër.

Ai dëshironte të merrte tejemum për ta falur namazin me qëllim që uji mos t'ia zgjeronte plagën e tij.

I pyeti shokët e tij se a ka të drejtë në lehtësim të marrjes së tejemumit në vend të gusulit.

Ata i përgjigjen se, pasi që ujë ka atëherë ti mund të lahesh dhe nuk ke të drejtë për tejemum.

Andaj ai lahet me ujë, kurse ishte ftohtë i madh.

Plaga në kokë i rëndohet edhe më shumë dhe si pasojë e kësaj vdes.

Shkojnë te Muhamedi a.s. dhe ia tregojnë ngjarjen, ai u thotë:

- Ju e keni vrarë. Zoti ju dënoftë! Po pasi që nuk e keni ditur pse nuk keni pyetur?

Pyetja është çelës i zgjidhjes së problemit.

I ka mjaftuar tejemumi në vend të ujit.

Kopshti i shkrumbuar

Ishte një pronar i një kopshti.

Kopshti i tij ishte përplot me pemë e perime.

Kopshti i tij ishte përplot me fryte e begati.

Çdo herë kur i mblidhte pemët, i thërriste të varfrit dhe u jepte pjesën e tyre apo zekatin.

Çdo herë kur i kornte të lashtat, i thërriste të varfrit dhe u jepte pjesën e tyre apo zekatin.

Pas një kohe ai vdes dhe e trashëgojnë tre djemtë e tij.

Vëllezërit trashëguan parcelë toke pjellore nga babai i tyre.

Ata ishin koprracë dhe zemërngushtë.

Kur vjen koha e mbledhjes së pemëve vendosin që mos t'i lajmërojnë të varfrit.

Vendosin që të mos u japin hisen (zekatin) që u takonte.

Kështu që vendosën që të shkojnë në mbrëmje dhe para mëngjesit t'i mbledhin frytet dhe të kthehen me të shpejtë në shtëpitë e tyre.

Gjatë natës, Zoti kishte lëshuar një zjarr dhe kopshtin e kishte djegur, e kishte bërë shkrumb e hi.

Kur arritën para mëngjesit në kopshtin e tyre, nuk e njohën.

Menduan se e kanë humbur rrugën gjatë natës dhe kanë shkuar në një kopsht të lënur pas dore.

Pas një kohe e vërtetuan se kopshti i tyre ishte bërë shkrumb e hi dhe nuk kishte mbetur asnjë fryt në të.

Ata e kuptuan se zemërngushtësia dhe mosdhënia të varfërve hisen e tyre ishte shkak që Zoti i kishte dënuar dhe kopshtin e tyre e kishte bërë gërmadhë.

Ata janë penduar, por ishte vonë.

Kështu është dënimi në këtë dunja për mosfalënderimin e Zotit.

Kështu është dënimi për mosnjohjen e begative të Zotit.

Kështu është dënimi për mosdëgjimin e urdhrave të Zotit.

Dënimet në ahiret janë shumë më të mëdha dhe shumë më të rënda.

Xhamia “Thuajse e ngrëna”

Në lagjen Fatih në Stamboll jetonte Hajredin efendiu.
Ai ishte një besimtar i varfër, por i devotshëm.

Çdo ditë shkonte në treg dhe sa herë që dëshironte të blinte pemë, thoshte në vete:
thuajse e ngrëna!

Pastaj merrte shumën e artikullit që shpirti ia kërkonte ta blinte dhe i vendoste në një kuti të vogël.

Çdo ditë shkonte në treg dhe sa herë që dëshironte të blinte mish, thoshte në vete:
thuajse e ngrëna!

Pastaj merrte shumën e artikullit që shpirti ia kërkonte ta blinte dhe i vendoste në një kuti të vogël.

Çdo ditë shkonte në treg dhe sa herë që dëshironte të blinte ëmbëlsira, thoshte në vete:
thuajse e ngrëna!

Pastaj merrte shumën e artikullit që shpirti ia kërkonte ta blinte dhe i vendoste në një kuti të vogël.

Kaluan muaj, ndërsa ai e privonte veten nga qejfet, kjo për të grumbulluar para për diç më të rëndësishme.

Kaluan vite, ndërsa ai e privonte veten nga qejfet, kjo për të grumbulluar para për diç më të rëndësishme.

Hajredin efendiu arriti që me shumën e kursyer ta ndërtonte një xhami, ndërsa banorët e lagjes në nderim të Hajredin efendiut, për rrëfimin e të cilit ishin në dijeni, ia vënë xhamisë emrin “**Thuajse e ngrëna**”.

Një njeri po kalonte në periferi të një vendbanimi,
dëgjon një zë mbi re: - Ujite bahçen (arën) e filanit.

Kur nga ai moment retë e ndryshuan drejtimin dhe shkuan mbi atë arë dhe zbrazën shi,
e cila ishte një kodër me rrasa.

Kur e sheh se, në atë vend ku binte shiu mblidhej uji dhe formohej përroskë, ai e përcolli
ujin.

Kur e sheh se një njeri qëndronte në atë arë, e cila kishte ujë të mjaftueshëm nga çdo
anë.

E pyet: - O rob i Allahut! Po si e keni emrin?

I përgjigjet – Filan - (e tha) emrin, të cilën e kishte dëgjuar nga zëri mbi re.

Pastaj ky e pyet: - Po pse po më pyet për emrin tim?

Ai i thotë: - Kam dëgjuar një zë mbi re, i cili thoshte:

- Ujite bahçen (arën) e filanit – emrin të cilin e paskeni ju.

Pasi është puna kështu atëherë po të tregoj:

Unë 1/3 e produkteve e jap sadaka,

me 1/3 e ushqej veten dhe familjen,

ndërsa 1/3 e kthej prapë për punimin (mbjelljen) e arës.

Ishte viti i dytë i Hixhretit.

Zoti i Lartmadhëruar e ka bërë obligim agjërimin e ramazanit.

Koha e agjërimit ka qenë prej ezanit të jasisë deri në ezanin e akshamit.

Koha për iftar ka qenë prej akshamit deri në jaci.

Nëse ndonjërin e zinte gjumi prej para akshamit deri pas jasisë, ai detyrohej që ta vazhdojë agjërimin e ditës tjetër pa iftar e pa suhur.

Njëri prej shokëve të Muhamedit a.s. ishte agjërueshëm.

Kur pa perënduar dielli shkon në shtëpi për të bërë iftar.

Në shtëpi nuk kishte asgjë të gatshme.

Ishte i lodhur shumë nga puna dhe bie për të fjetur.

Më vonë bashkëshortja e tij e përgatitë një ushqim dhe e zgjon nga gjumi për të ngrënë.

Por para se të fillojë të hajë e dëgjon ezanin e jasisë, kështu që nuk ha bukë, por pa bërë iftar e vazhdon agjërimin e ditës tjetër.

Aty kah mesi i ditës, deri sa ai punonte, nga uria e tepërt alivanoset.

Për këtë rast i tregojnë Muhamedit a.s., pastaj zbret ajeti kur'anor:

“Dhe hani e pini derisa ta dalloni perin e bardhë nga peri i zi (deri para sabahut), pastaj plotësojeni agjërimin deri në mbrëmje”.

Zbritja e këtij ajeti është mëshirë për muslimanët, sepse Zoti është i mëshirshëm ndaj robërve të Tij. Ndërsa ne duhet ta falënderojmë gjithnjë dhe pandërprerë, për të mirat që na i ka dhënë.

Në Meke jetonte një fëmijë i mençur, i butë dhe i sjellshëm.

Ai ishte jetim.

Në fillim përkujdesjen e tij e merr gjyshi i tij – Abdul Mutalibi.

Pasi që Abdul Mutalibi vdes, atëherë përkujdesjen ndaj tij e merr axha i tij – Ebu Talibi.

Ky fëmijë u rrit, u zhvillua dhe filloi të mendojë për natyrën, vendin dhe njerëzit të cilët ishin rreth tij.

Ai i shihte se ata adhuronin idhuj prej balte, prej guri e prej druri. Idhujt i kishin vendosur në brendi të Qabes dhe iu luteshin atyre.

Ky fëmijë jetim quhej Muhamed, i cili nuk mund ta duronte këtë gjendje të popullit të tij. Mendja e tij nuk mund ta pranonte të adhurohej dielli, hëna, guri e druri, për shkak se të gjitha këto i kishte krijuar Zoti.

Ai po ashtu e shihte se si njerëzit ishin injorant, të padrejtë, të cilët nuk e nderonin jetimin, nuk i respektonin prindërit, nuk iu ndihmonin të varfërve. Kështu që ai u detyrua të kalojë në malin Thevr, në shpellën e quajtur Hira. Ashtu qëndronte me javë e me muaj të tërë.

Në natën e Kadrit, Muhamedit a.s. i vjen Meleku Xhibril dhe i thotë:

- LEXO!

Muhamedi a.s. i thotë: - Nuk di të lexoj.

Xhibrili pasi e përsëritë edhe dy herë tjera, i thotë:

“Lexo me emrin e Zotit Tënd i cili ka krijuar (çdo gjë).

E ka krijuar njeriun prej një rrecke.

Lexo se Zoti yt është më fisniku.

Ai e ka mësuar (njeriun) me përdorë lapsin.

E ka mësuar njeriun çka nuk ka ditur”.

Pas këtyre fjalëve, Muhamedi a.s. doli nga shpella e quajtur Hira dhe në horizont e sheh Melekun i cili i thotë:

- O Muhamed, unë jam Xhibrili, ndërsa ti je i dërguari i Allahut.

Pejgamberi ynë i dashur largohet nga fëlliqësitë e paganizmit dhe injorancës. Ai përpigëj ta kuptonte krijimin e gjithësisë, urtësinë e të mirës dhe të keqes. Tërhiqej në vetmi në shpellën e malit Hira ku mendonte për këto gjërë e gjatë. Edhe hanifët, ndjekësit e traditës monoteiste të pejgamberit Ibrahim të Mekës tërhiqeshin në vetmi në malin Hira në disa muaj të caktuar. Pak para se t'i vinte vahji (shpallja) i parë, Muhamedi a.s. nisi të shihte disa ëndrra besnike.

Çdo gjë që shihte në ëndërr, i dilte e vërtetë. Këto ëndrra e përgatitën mirë zemrën e tij. Nga ana e Allahut, atij iu bë më e pëlqyeshme të veçohej në vetmi. Ai e merrte me vete ushqimin dhe në shpellë e kalonte muajin e Ramazanit. Në shtëpi kthehej vetëm për të marrë ushqim. Ishte muaji i Ramazanit të vitit 610, kur qe veçuar përsëri në shpellën e malit Hira. Atë muaj, afër mëngjesit të natës së 27 (nata e Kadrut), meleku i vahjit, Xhibrili, i solli vahjin e parë. Nga kjo natë e ramazanit ka filluar zbritja e Kur'anit. Zbritja e Kur'anit ka zgjatur 23 vjet. 13 vjet në Meke. 10 vjet në Medine. Për këtë edhe ka zbritur sureja Lejletul Kadr, e cila sure tregon vlerën dhe rëndësinë e kësaj nate.

“Ne e kemi zbritur Kur'anin në natën e Kadrut (të vlefshme). Po ti (o Muhamed) a e di çfarë vlere ka nata e Kadrut? Nata e Kadrut është më e vlefshme dhe se një mijë muaj. Melekët dhe shpirti i shenjtë (Meleku Xhibril) në këtë natë zbresin në tokë me lejen dhe urdhrin e Zotit për çdo çështje. Dhe përshëndesin me selam deri sa të agojë dita”.

Kur Ajshja r.a. e ka pyetur Muhamedin a.s. – cilën dua duhet bërë në këtë natë? Muhamedi a.s. i thotë:

“Thuaj:

- O Zoti im! Ti je falës i gabimeve, e do faljen e gabimeve, mi fal gabimet e mija”.

Muslimanët vetëm pse kanë besuar në Allahun, janë torturuar.
 Vetëm pse kanë thënë LA ILAHE IL LALLAH, janë plaçkitur.
 Në fund edhe janë dëbuar prej shtëpive dhe vendlindjes së tyre.
 Shokët e Muhamedit a.s. vazhdimisht kërkonin të luftojnë, por Muhamedi a.s. i këshillonte pandërprerë, duke u thënë: - Duroni!
 Pastaj, kur Muhamedi a.s. migroi në Medine,
 atje filloi një jetë të qetë, të lumtur,
 filloi ta përhap Islamin, pasi që edhe e vendosi shtetin islam.
 Kjo nuk i pëlqente pabesimtarëve dhe idhujtarëve.
 Për këtë arsye ishin nisur ta sulmonin Muhamedin a.s. dhe muslimanët në Medine.
 Për këtë arsye zbret ajeti kur'anor:
“Ju është lejuar lufta atyre që po sulmohen me luftë, sepse atyre iu është bërë padrejtësi dhe janë torturuar. Dhe padyshim se Allahu ka mundësi t’u ndihmojë. Ata të cilët janë dëbuar nga shtëpitë e tyre pa të drejtë vetëm e vetëm se kanë thënë Allahu është Zoti ynë”.
 Numri i muslimanëve ishte i vogël,
 numri i idhujtarëve ishte i madh.
 Besimtarët kishin përgatitje të vogël luftarake,
 idhujtarët kishin përgatitje të madhe luftarake.
 Ishte ramazan, besimi i fortë, qëndrueshmëria e fortë, por mbi të gjitha ishte ndihma e Allahut.
 Allahu ju dërgoi Melekë si përforcim dhe muslimanët fituan.
 Për këtë Zoti i Madhëruar thotë:
“Dhe juve ju ka ndihmuar Allahu në Bedër, derisa ishit të dobët dhe të pafuqishëm. Frikojuni Allahut dhe bëhuni falënderues ndaj Tij”.
 Në këtë vit është bërë obligim agjërimi, kur zbret ajeti kur'anor: **“O ju të cilët keni besuar, ju kemi bërë obligim agjërimin, ashtu si ua kemi bërë obligim popujve të më hershëm, që të bëheni të devotshëm”**.
 Lufta ka përfunduar,
 muslimanët e fituan luftën,
 u kthyen nëpër shtëpitë e tyre.
 Muhamedi a.s. thotë:
“Jemi kthyer nga beteja e vogël dhe kemi filluar betejën e madhe. E ajo është beteja (xhiahadi) me vetveten, beteja e cila nuk përfundon deri në fund të jetës”.

Uji i zemzemit

Ibrahimi a.s. u martua me Haxheren,
i lindi një djalë i mirë të cilin e quajti Ismail.

Pasi i lindi djali, Ibrahimi a.s. përgatiti pak ushqim, ia dha Haxheres dhe udhëtoi deri në një shkretëtirë të largët.

Aty u përshëndet me foshnjën dhe me Haxheren, e tha:

- O Zoti ynë, unë i vendosa pasardhësit e mi në kodrinën pa pemë e perime, pa bimë, aty ku do të jetë shtëpia Jote e bukur.

Haxherja i tha Ibrahimit a.s.: - A Zoti të ka urdhëruar për këtë?

Ibrahimi iu përgjigj: - Po.

- Atëherë nuk do të na humbë Zoti, do të më ndihmojë mua dhe foshnjës – tha Haxherja.

Ibrahimi a.s. u kthye nga kishte ardhur.

Haxherja me foshnjën mbetën në mes të shkretëtirës, ushqimi iu harxhua, uji iu harxhua, dielli i fortë përcëllonte, fëmija filloi të qajë.

Nëna nuk mund ta duronte fëmijën duke qarë, shikoi majtas, shikoi djathtas, ç'të bënte?

U nis në drejtim të kodrës Safa. Nuk gjeti asgjë.

U kthye dhe shkoi në drejtim të kodrës Merva. Prapë nuk gjeti asgjë.

Kështu veptoi shtatë herë, por kot. Heshti (në vetvete), pastaj përqendrohet të dëgjojë me vëmendje dhe thotë: - Kam dëgjuar një zë duke thënë se nëse ke nevojë për ndihmë, kërko të të ndihmoj. Kur e sheh një Melek (Xhibrilin a.s.) te vendi Zemzem dhe shkon në atë drejtim deri sa e sheh se si shpërthen një burim, i cili bëhet basen dhe i sinjalizon me dorën e saj dhe i mbush grushtet me ujë dhe pastaj prej grushteve pi ujë.

E lodhur u kthye në drejtim të foshnjës. Ç'të sheh?

Ismaili buzëqesh sepse meleku pranë tij e kishte afruar ujin, u gëzua pa masë, u afrua te uji. Uji gurgullonte me të madhe.

Haxherja tha:

- ZEMI JA MUBEREK ZEMI. Ndale hovin e madh o ujë i bekuar, ndale.

Edhe sot e kësaj dite ky burim quhet burim Zem-Zem, apo ujë i Zem-Zemit.

Për këtë arsye, haxhinjtë e bëjnë Saëjin në mes këtyre dy kodrinave.

Mekami i Ibrahimit

Kur të falemi ne drejtohem në drejtim të kiles.

Kibleja është vija imagjinare e cila të shpie në Qabe,

themelet e të cilit i ka ngritur Ibrahim a.s. me të birin e tij Ismailin.

Ismaili a.s. e mbolli një pemë afër ujit Zem-zem.

Pas kësaj, kur vjen babai i tij Ibrahim a.s., përqafohen mes vete dhe Ibrahim a.s. i thotë:

- O Ismail, Allahu më ka urdhëruar të ndërtoj një xhami.

Ismaili a.s. i thotë: - Vepro ashtu siç të ka urdhëruar Allahu.

Ai i thotë: - Po a më ndihmon?

Ismaili a.s. i thotë: - Po, të ndihmoj.

Ibrahim a.s. i thotë se Allahu më ka urdhëruar ta ndërtoj xhaminë këtu dhe sinjalizoi në vendin ku i kanë themelet e vendosura.

Në një nga vizitat e Ibrahimit që ia bënte Ismailit, i tha djalit të tij:

- Zoti më ka ngarkuar me një përgjegjësi.

Ismaili u përgjigj: - Vepro sipas asaj që të ka urdhëruar Zoti.

Teksa po hapte themelet.

- Më ka obliguar ta ndërtoj një Shtëpi, a më ndihmon? – i tha Ibrahim.

Ismaili pranoi pa ngurrim.

Ibrahim zbuloi themelin që e ka hedhur Shithi.

Baba e bir vazhduan ndërtimin e Qabes,

ku muret ishin pa baltë, ishin mure të thatë, gurë të vendosur mbi njëri-tjetrin.

Ndërtimi kishte mbërritur në lartësinë e Ibrahimit a.s. kështu që Ibrahim a.s. e kishte të pamundur të vazhdojë më tej.

Ai i kërkoi Ismailit t'i sjellë një gur që të qëndrojë sipër tij gjatë punës.

Ismaili a.s. i solli një gur mbi të cilin Ibrahim qëndronte këmbëzbathur.

Për shkak të qëndrimit të gjatë, guri mori formën e këmbëve të Ibrahimit.

Që atëherë, guri njihet me emrin “vendqëndrimi i Ibrahimit” (mekam Ibrahim).

Më parë, ky gur qëndronte ngjitur me murin e Qabes dhe njerëzit shtyheshin nga dëshira për ta parë gurin dhe gjurmët e këmbëve të Ibrahimit a.s.

Kjo shkaktonte shumë probleme gjatë tavafit. Të falesh pranë mekemit të Ibrahimit është diçka e pëlqyeshme. Në të kundërt, mund të falesh në çdo vend tjetër në Qabe.

Vendi apo skela ku qëndronte Ibrahim a.s. për të vendosur tullat e Qabes quhet **Mekami Ibrahim**.

Edhe sot e tutje gjenden fërkemet e Ibrahimit në skelën ku ka punuar.

Mekami Ibrahim, përndryshe është edhe vendfalja, me fjalë tjera është pika ku qëndron imami i Qabes kur ta falë namazin, për këtë arsye ka zbritur ajeti kur'anor:

“Dhe merreni Mekami Ibrahimin si vendfalje.”

Guri i zi është i vendosur në cepin lindor të Qabesë.
Muslimanët e konsiderojnë si pjesë të trashëgimisë islame.
Guri i zi në tokë është prej kohës së Ademit dhe Havasë.
Ky gur ka rënë nga xheneti që t'i tregojë Ademit dhe Havasë ku të ndërtojnë një xhami apo faltore.
Paganët më vonë filluan ta adhurojnë, kjo ishte si pjesë e kultit të gurit.
Kur u shemb Qabja, është dashur që guri të rivendoset,
dhe rivendosjen në Qabe e bëri Muhamedi a.s. në vitin 605, pesë vjet para shpalljes së tij si peygamber.
Që prej asaj kohe është ndarë në disa pjesë.
Tani është i futur në një kornizë argjendi në cepin lindor të Qabesë.
Haxhilerët gjatë rrotullimit apo tavafit ndalen dhe e puthin gurin e zi, nëse nuk kanë mundësi ta puthin vetëm e përshëndesin me dorën e djathtë.
Puthja e gurit të zi bëhet për shkak se Muhamedi a.s. e kishte puthur gjatë haxhit.
Në fillim Guri i zi ka qenë i bardhë, bile më i bardhë se qumështi, por për shkak të mëkateve të njerëzve është nxirë.
Guri i zi është edhe pika ku bëhet nisja e tavafit.

Ishte ditë e xhuma.
Allahu e zbriti Ademin në tokë.
Edhe Havën e zbriti në tokë.
Secili prej tyre zbriti në një vend të caktuar në tokë.

Ademi zbriti në majën e malit **Sarandib**.
Havaja zbriti në një mal afër **Mekës**.

Ademi filloi ta kërkonte Havanë.
Ademi eci për një kohë të gjatë dhe arriti në Mekë.

Havaja ishte duke e pritur Ademin.
Për këtë u ngjit në majë të malit.
Ajo ngjitej nga njëri mal në tjetrin se mos shihte Ademin.

Një ditë Havaja po qëndronte në majë të një mali duke parë andej këtej.
Ajo dalloi prej së largu një burrë që po vinte drejt saj.
Ai burrë ishte Ademi.
Zbriti malin dhe vrapoi drejt tij.
Edhe Ademi e pa Havanë prej së largu dhe vrapoi drejt saj.

Takimi mes tyre ndodhi nën hijen e një mali.
Të dy e falënderuan Allahun që i takoi dhe i bashkoi të dy sërish.
Arafat do të thotë - vend i njohjes-takimit.
Për këtë ky vend u quajt **Arafat** - vend i njohjes-takimit.
Për arsye se Ademi dhe Hava janë njoftuar-takuar në mes veti në këtë vend.

Arafati është vend 20 km afër Mekkes.
Haxhilerët në ditën e nëntë të muajit Dhu'l Hixh-xheh qëndrojnë në këtë vend.
Qëndrimi në Arafat është obligim dhe pjesë përbërëse e Haxhit.

Gjuajtja e guralecëve

Ibrahimi a.s. ishte peygamber.

Ishte sprovuar me sprova të shumta.

Kulminacion i sprovave ishte se kishe marrë urdhër të bënte kurban djalin e tij Ismailin a.s.

Ibrahimi a.s. e merr Ismailin për ta dërguar në vendin e therjes.

E merr thikën, e mpreh mirë.

Shejtani me pamjen e një burri të moshuar dhe të urtë shkon te Ismaili dhe i thotë:

- O Ismail! Babai yt është plakur dhe tani nuk logjikon si duhet, andaj dëshiron të të therë pa kurrfarë shkakut e arsye.

Ismaili, merr shtatë guralecë dhe me ta e gjuan shejtanin (të moshuarin).

Ky vend edhe sot quhet **“Xhemretu Sugra”** (Gjuajtja e guralecëve në vendin e vogël).

Aty sot haxhilerët e gjuajnë shejtanin.

Shejtani e sheh se nuk mund ta bindë djalin – Ismailin a.s.,

prandaj shkon tek nëna e tij – Haxherja dhe i thotë:

- Oj Haxhere! Shko dhe pengoje Ibrahimin se ai ka vendosur ta therë djalin tuaj të vetëm.

Haxherja, nëna, merr shtatë guralecë dhe me ta gjuan shejtanin.

Vendi ku ka ndodhur kjo quhet **“Xhemretul vusta”** (Vendgjuajtja e guralecëve në vendin e mesëm).

Aty ku sot haxhilerët i gjuajnë shtatë guralecë.

Shejtani shkon te Ibrahimi a.s. e i thotë:

- O Ibrahim! Si e lejon veten ta therësh djalin tënd të vetëm, vetëm për shkak të ëndrrave. A e di se tani je tepër i moshuar e nuk mund të kesh fëmijë tjerë.

- Ibrahimi a.s. i merr shtatë guralecë dhe e gjuan shejtanin tek vendi që sot quhet **“Xhemretul Kubra”** (Vendgjuajtja e guralecëve në vendin e madh).

Aty ku sot haxhilerët i gjuajnë shtatë guralecë.

Zoti e ka bërë ligj që thika të pres, e Zoti mund ta ndryshojë atë ligj që thika të mos pres. Kështu, Ibrahimi e vendosi thikën në qafën e Ismailit a.s., por Ibrahimi a.s. habitej se si thika e tij nuk e priste qafën e djalit të tij – Ismailit.

Ismaili a.s. i ndjente lëvizjet e thikës, por nuk ndjente dhembje, e i thoshte babait:

- O baba ngjeshe mirë, mprehe mirë thikën.

Edhe pse baba e mprehte mirë thikën dhe e ngjeshte në qafën e të birit, prapë ajo nuk e priste djalin.

Ishte dita e Kurban Bajramit.

I Dërguari i Allahut a.s. arriti në vendin e quajtur Mine.

Në Mine i gjuajti guralecët,

pastaj shkoi te vendbanimi i tij në Mine, e preu Kurbanin.

Pasi e theri kurbanin, i tha rojtarit:

- Merr nga këtu - dhe sinjalizoi në anën e djathtë të kokës së tij.

Pastaj i tha: - Vepro ashtu edhe në anën e majtë.

Pastaj iu tha edhe tjerëve të veprojnë ashtu.

Një herë tjetër kur ishte në mesin e shabave Muhamedi a.s. thotë:

- O Zoti ynë mëshiroji të rruarit (ata që i rruajnë flokët).

Të tjerët që ishin prezent thanë:

- Lutu edhe për ata që i shkurtojnë.

Muhamedi a.s. tha:

- O Zoti ynë mëshiroji të rruarit.

Të tjerët që ishin prezent prapë i thanë:

- Lutu edhe për ata që i shkurtojnë.

Muhamedi a.s. tha:

- O Zoti ynë mëshiroji të rruarit.

Të tjerët që ishin prezent prapë i thanë

- Lutu edhe për ata që i shkurtojnë.

Muhamedi a.s. tha:

- (Mëshiroji) Edhe ata të cilët i shkurtojnë flokët.

Vajza e cila i tha babait shko në haxh

Hatem El-Esemi u ka thënë djemve të tij:

- Dëshiroj të shkoj në haxh.

Ata filluan të pikëllohen e të qajnë, duke i thënë:

- Ti po shkon në haxh, mirëpo në dorë të kujt po na lë, kush do të na ushqejë?.

Ai e kishte një vajzë, e cila tha:

- Lëreni të shkojë, sepse ai nuk është furnizues.

Hatem El-Esemi shkoi në haxh.

Familjen e tij e kaploi varfëria.

E ata filluan ta akuzojnë vajzën e tij (motrën e tyre).

Ajo bëri lutje:

- **O Zoti im, mos më turpëro para tyre.**

Emiri i qytetit kaloi pranë shtëpisë së tyre.

Duke shëtitur nëpër qytet u thotë shokëve të tij:

- Shkoni kërkoni ujë nga ndonjë shtëpi nga këtu.

Ata shkuan kërkuan, kur familja e Hatemit e mbushi një ibrik të ri me ujë të ftohtë, prej ku ai piu ujë.

Emiri i qytetit pastaj pyeti:

Shtëpia e kujt është kjo:

U përgjigjën: - Shtëpia e Hatem El-Esamit

Ai e gjuajti një qese me ari në oborr të tyre dhe tha:

- Kush më do mua, do ta dua, dhe ai pajtohet me udhëheqjen time.

Ushtarët, të cilët kishin pasuri i hodhën të hollat e tyre në enën e cila kishte qenë me ujë dhe e dërguan nga kishte ardhur.

Vajza filloi të qajë.

Nëna e pyet:

- Pse po qanë, kur Zoti na lehtësoi gjendjen dhe na solli pasuri?.

Ajo iu përgjigj:

- Sepse krijesa shikoi kujdes për ne dhe na u lehtësua gjendja, po si do të kishte qenë po të na shikonte Krijuesi?!

MËSUESI PA MEND	7
MËSUESI I MENÇUR	8
THIRRJA PËR NAMAZ	9
MIRAXHI DHE NAMAZI	10
NË SIDRETUL MUNTEHA	11
KIBLA E PARË E MUSLIMANËVE.....	12
JETHRIBI.....	13
NDËRTIMI I XHAMISË SË PEJGAMBERIT	14
XHUREJXHI.....	15
FËMIJA I CILI DËSHIRONTE TË FALEJ NATËN	16
SHKO FALU SE NUK JE FALUR	17
NAMAZI E FRESKON MEMORIEN	18
SI BËHET FALJA E NAMAZIT	19
PËRQENDRIMI NË NAMAZ	20
FETVAJA VRASËSE	21
KOPSHTI I SHKRUMBUAR.....	22
XHAMIA “THUAJSE E NGRËNA”	23
MJEGULLA DHE KOPSHTARI	24
LEHTËSIMI I AGJËRIMIT.....	25
ZBRITJA E KUR’ANIT DHE RAMAZANI	26
NATA E KADRIT	27
BEDRI DHE RAMAZANI.....	28
UJI I ZEMZEMIT	29
MEKAMI I IBRAHIMIT.....	30
GURI I ZI.....	31
ARAFATI.....	32
GJUAJTJA E GURALECËVE	33
QËNDRIMI NË MINE.....	34
VAJZA E CILA I THA BABAIT SHKO NË HAXH	35